

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction:—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM No. 4,
Pondichéry.நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது. குறள்.காரியாலயம்:—
அம்பலத்தார்டுஜெயர் மடத்து விதி. நெ 4
புதுவை.

VOL. I.

புதுவை, பவ ஓஸ் ஐப்பசி மீ உரு ௨ (8—11—34)

NO. 50.

திருமந்திரம்.

நின்ற ரிருந்தார் கிடந்தா ரெனவில்லை
சேன்றர்தஞ் சித்த மோன சமாதியா
மன்றேயு மங்கே மறைப்பொரு ளொன்றுண்டு
சேன்றங் கணைந்தவர் சேர்கின்ற வாறே.

காட்டுங் குறியுங் கடந்தவர் காரண
மேட்டின் புறத்தி லெழுதிவைத் தேன்பயன்
கூட்டுங் குருநந்தி கூட்டிடி னல்லது
வாட்டின் கழுத்தி லதர்கிடந் தற்றே.

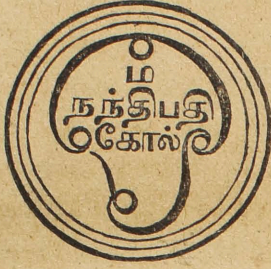
மறப்பது வாய்நின்ற மாயநன் னுடன்
பிறப்பினை நீங்கிய பேரரு ளாளன்
சிறப்புடை யான்றிரு மங்கையுந் தானு
முறக்கமில் போகத் துறங்கிடுந் தானே.

உருவில் யூனிலி யூனமொன் றில்லி
திருவில் தீதிலி தேவர்க்குந் தேவன்
பொருவில் பூதப் படையுடை யாளி
மருவில் வந்தென் மனம்புதந் தானே.

நந்தி யிருந்தா னவுட் டேருவிலே
சந்தி சமாதிக டாமே யொழிந்தன
வுந்தியி னுள்ளே யுதித்தெழுஞ் சோதியைப்
புந்தியி னுலே புணர்ந்துகொண் டேனே.

வாடா மலர்புனை சேவடி வானவர்
கூடா ரறநெறி நாடொறு மின்புறச்
சேடார் கமலச் சேழுஞ்சுட ருட்சேன்று
நாடா ரமுதற நாடா ரமுதமே.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றூன்வந்து முந்தும்னே.

[திருவாசகம்]

வி த்த க ம்

புதுவை,

பவ - (ஸ்) ஐப்பசி மீ 23 உ

ஆரியரும் தமிழரும்

ஆரியர் தமிழர் என்னும் திருநாமங்
களின் உண்மை ஈண்டு ஒரு சிறிது
விளக்கமுற உரைக்கப்படுகின்றது.
ஆரியன் தமிழன் என்பன எம்பெருமா
னுக்கு உரிய திருநாமங்களாம். இவை
உலகச் சாதியாளருக்கு உபசாரமாக
வழங்கப்படுவனவாயின. இவை இறை
வனுக்குரிய திருநாமங்களை என்
பது தத்துவப் பெரியார் அருளிய பா
டல்களால் நன்று வலியுறுகின்றது.

அப்பர் தேவாரம்

“ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்”
(ஊ. திருமறைக்காடு திருத்தாண்டகம்
[செ 5.]

என எம் பெருமானையே போற்றினார்
திருநாப் பேறு பெற்ற நமது அப்பர்.

திருவாசகம்

“ பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரி
[யனே”
(ஊ. சிவபுராணம்)

என எம்பெருமானையே போற்றினார்
மணிவாசகப் பிரபு. பின்வரும் பிர
மாணங்களும் எம்பெருமானே ஆரி
யன் என்பதனை நன்று வலியுறுத்து
கின்றன.

திருமந்திரம்

“.....
ஆரியன் தோற்றமுன் அற்றமலங்களே”
(ஊ. 1-ம் தந். உபதேசம் செ. 2.)

[ஆரியன் - நாதாந்தப் பொருளாகிய
சோதிப் பிழம்பு வடிவினன்.]

ஆரியன் நல்லன் குதிரை இரண்டு
வீசிப் பிடிக்கும் விரகறி வாரில்லை
கூரிய நாதன் குருவி னருள் பெற்றால்
வாரிப் பிடிக்க வசப்படுந் தானே.

(ஊ. 3-ம் தந். பிராணயாமம் செ. 2.)

[குதிரை இரண்டு — இடை பின்கலை.
குதிரைக்காராகிய இவ் ஆரியனே
மதுரையில் தமிழனும் போந்து பிட்டுக்கு
மண்சமந்த பித்தன். இவனே
நம்மை ஆளும் எல்லாம் வல்ல சித்த
னவன்.]

திருவாசகம்

“நந்தம் பாடியில் நான்மறை யோனும்
அந்தமில் ஆரியனும் அமர்ந் தருளியும்”

(ஊ. கீர்த்தித் திருவகவல்)

என மணிவாசக வள்ளல் அருளிய
வாறு நம்முள்ளே வேத வித்தாய்
“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்”
ஆய் நாதாந்தப் பொருளாய் நான்மறை
வடிவினனும் நிற்பவனே ஆரியன் என்
பது மேலே காட்டிய பிரபுல சுருதி
களால் நன்று வலியுறுகின்றது. தன்
னிலையாகிய நம் உடலகத்து விளங்கும்
ஆரியனே — அமல ஐகார ஒலி என்

னும் அருட்குருவே நமது பக்குவ
விளைவால் நற்றவ வடிவாய் — அமிழ்த
வடிவினனாகிய தமிழனும் — சற்குரு
நாதனும் முன்னிலையில் தோன்றி உண்
மையை உணர்த்தி நமது சட்பேதம்
கர்மபேதம் என்பனவற்றிற்கு ஏற்ப
விதிகளை — வேதாகம கட்டங்களை
அருளிச் செய்து கருணையால் அவற்
றை அதுட்டிக்கச்செய்து — “பையவே
கொடுபோந்து பாசமெனும் தாழ்
உருவி உய்யுநெறிகாட்டு” வன் ; தமிழ்
னாகிய தொண்டனாக்கி — மெய்யடியா
னாக்கி ஒங்காரத்து உட்பொருளாகிய
மகாரப் பெட்டை உபதேசித்து நம்
முள்ளே வாய்மையான வேதங்களையும்
கண்டு கண்டு உணரச்செய்து அந்
தணாக்குவன் — ஆரியப் பேற்றை
அளிப்பன் — ஆரியனாக்குவன் என்க.
பின்வரும் பிரமாணமும் ஆரியனாகிய
சற்குருநாதன் வாய்மையான தீக்கை
யால் நமது பாசமாம் பற்றறுத்து நம்
மை ஆரியனாக்கும் திறனை நன்று வலி
யுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

பிரபுலிங்கலீலை

ஆவுறுபிணிகெடஆவின்பால்சுறந்
தாவினையூட்டல்போல்ஆணவங்கெட
ஆவிபுளமலனைஅங்கைதந்துபின்
ஆவிபுள்அமைவுறஆக்கும்ஆரியன்.”

ஒவ்வொரு சீவருக்கும் அவரவர் அகத்
துள்ள அமல ஐகார விளைவே அவரவர்
பக்குவத்துக்கு ஏற்ப வேதாகம விதிக்
ளாய் அமைபும் என்பதன் உண்மையும்
இதுவேயாம்.

திருமந்திரம்

வேதத்தை விட்ட. வறமில்லை வேதத்தி
னோத்த் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே வீடுபெற்ற றர்களே.

(ஊ. வேதச் சிறப்பு செ. 1.)

அண்ண லருளா லருளுஞ் சிவாகமம்
எண்ணி லிருபத்தெண் கோடி தூரூயிரம்
விண்ணவ ரீசன் விழுப்ப முறைத்தன்
ரெண்ணினின் றப்பொரு ளேத்துவனனே.

(ஊ. ஆகமச் சிறப்பு செ. 2.)

குரு அருளால் தூலகற்பம் உண்டு (அருந்தல் பொருந்தல்) பூதியத் தூய்மை அடந்த தமிழனாகிய மெய்யடியான் தன்னுள்ளே ஆறு அங்கங்களையும் (வரைகள்—ஆதாரங்கள்) கண்டு அப்பால் ஆரோகண அவரோகணமாய் ஆதிநடு அந்தமாய் அந்தம் நடு ஆதியாய்க் கெதிமாறி ஓவாது ஒலிக்கும் வேதங்களையும் வேதங்களாகிய நாடங்களையும் கண்டு கண்டு கடந்து அவ்வேத அந்தமாகிய நாட அந்தத்தை அணவி (அடைந்து) ஆண்டு விளங்கா நின்ற சோதிப் பிழம்பாகிய ஆரியனைக் கண்டு ஆரியனாகின்றான். இவ்விடத்திற்குள் தொண்டனாகிய தமிழன் அத்தமிழன் என்னும் பெயர் மாறி ஆரியன் என்னும் சீரிய திருநாமம் பெறுகின்றான். தமிழர் சைவர் அடியவர் தொண்டர் தென்னர் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

ஆரியர், அந்தனர், பார்ப்பார், மறையோர், பிராமணர், உத்தரதேசத்தார், வடக்கத்தையார் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

தமிழர்:—அமிழ்த மயமான யாக்கை உடையவர். தமிழ் என்றால் அமிழ்தம் என்பர். இவர் தம் அமிழ்த யாக்கையே உடல் என விதந்து கூறுதற்கு உரியது. அமலப் படி கண்ட மெய்யடியார் இவரே. ஆற்றிவு பூணம் பெற்றமானிடர் இவரே. அசுத்த பௌதிக தது அவ் அசுத்தம் நீங்கி விமல ததுவாகப் பெற்றவர்—விதேகம் பெற்றவர்—மல பரி பாகம் பெற்றவர்—காயசித்தி பெற்றவர் இவரே என்க. இப்பெற்றி வாய்ந்தவரே தமது பஞ்ச ததுக்களை எவ்வெவ்வாறு இயக்க வேண்டுமோ அவ்வவ்வாறு எல்லாம் இயக்க வல்லவர்; தமது காயத்தை வசப்படுத்தியவர்; இந்திரியத்தை நிரோதம் செய்தவர்; விந்துவானது தமது உடலில் அடங்கிச் சாந்தம் அடையப் பெற்றவர்—இதனால் சிவோகம் விளையப் பெற்றவர் என்க. “விந்து அடங்க விளையும் சிவோகமே”

என்றனர் திருமூலர். (திருமந்திரம்) வித்தைக் குற்று உண்ணாது வித்தைச் சுட்டு உண்ணாதலால் (திருமந்திரம் விந்து ஜயம்—போகசர ஓட்டம் செ. 28.) இவ் அரிய பெரிய அமிழ்த நிலையாகிய தமிழ் நிலை கைகூடப் பெற்றவரே சித்தர் மரபினர் எனப்படுவர். “விந்து ஜயம்” என்னும் பெற்றி வாய்க்கப் பெறுதலால் காமத்தை வென்றவர்—காமத்தை ஆட்சிப்படுத்தியவர்—காமத்தை அடிப்படுத்தியவர் இவரே யாவர். விந்து மதம் என்னும் இந்து மதத்தவர் இவரே யாவர். இவரே குளிகை உடையவர் எனப்படுவர். குளிகைகளுள்ளே தலைமையுடையது சோரூப குளிகை. இது சித்தர் தூல் வழக்கும் பரிபாஷையும் ஆம். இதனைத்தான் விந்து ஜயம்—போகசர ஓட்டம் என்று எம் அண்ணல் அருளியிருக்கின்றனர். இப்பெற்றி வாய்க்கப் பெற்றோர் ஆற்றல் பின்வரும் சுருதிப் பிரமாணத்தால் நன்று புலப்படும்;

திருமந்திரம்

ஒழியாத விந்து வுடனிற்க நின்று மழியாப் பிராணனதிபலஞ் சத்தி யொழியாத புத்தி தபஞ்செப மோன மழியாத சித்தியுண்டாம்விந்து வற்றிலே. வற்ற வணலைக் கொளுவி மறித் தேற்றித் துற்ற சுழியனல் சொருகிச் சுடருற்று முற்று மதியத் தமுதை முறைமுறை செற்றுண் பவரே சிவயோகி யாரே. (ஷு 7-ம் தந். விந்து ஜயம்—போகசர [ஓட்டம் செ, 12, 13.]

“விந்து வற்றல்” என்பது விந்து அசுத்தம் நீங்கித் தன்பால் உள்ள நாலு கலைகளுள் இரண்டு கலைகள் உடம்போடு உறைதல் ஆம். “அன்னத்து இரு விந்து மாயும் காயத்திலே” (ஷு 7-ம் செ. 29.) என எம் அண்ணல் அருளிய தும் அறிக. அன்ன ரஸமே விந்து இந்து சோமம் என்க. இப்பெற்றி வாய்க்கப் பெற்றவரே அமுதம் உண்போர்—தமிழர் என்க. போகசர ஓட்டம் என்றால் போகத்திற்குரிய அசை

வின் கதி எனப்படும். அஃதாவது சகல போகங்களின் இயல்பையும் தன்னகத்து இருத்தி அநுபவித்தல். அசுத்த காமம் என்னும் அசுத்த ஆசையானது சுத்த காமம் என்னும் சுத்த ஆசையாக—சிவ காமம் என்னும் சிவ ஆசையாக (சிவகாமி என்பதன் பொருளையும் நோக்குக) மாறிப் பரஹ்ம ஞான அதிதகலை கெதிபெறும் காலம் தெரிந்து சகல போகங்களையும் அநுபவித்தல். இதுதான் விந்து ஜயம் என்பதனால் உண்டாகும் பெரும் பேறு—பதவி—பதம் என்க. இதனால் பிறவாற்றால் காமத்தை வெல்லுதல் முடியாது. இதுதான் சித்தர் மாபுக்கு உரியது என்ப; சோரூப குளிகை என்ப. குளிகை என்றால் மாதிரை என்பர்—அளவு என்பர்—நிறை என்பர். தன் மாதிரை = தனது பௌதிக நிறை. இவரே—இத்தமிழரே தமது பௌதிக நிறையை அறிந்து அதனை எவ்வெவ்வகையாக இயங்கச் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வவ்வகையாக இயங்கச் செய்யும் ஆற்றலுடையவர். இவர் எவற்றை நினைப்பினும் அவையெல்லாம் முன்வந்து நிிற்கும். இவ்வாறு விமலகாயம் பெற்றபோது அக்காயமே—விதேகமே சோரூப குளிகை எனப்படும் என்க. விமல பௌதிக ததுவே சோரூப குளிகை என்பது. “சிவாய நம எனும் குளிகை இட்டுப் பொன்னாக்குவன் கூட்டையே” (திருமந்திரம்) என்பதனாலும் அறியப்படும். ததுக்களை மாற்றும் ஆற்றல் இவர்க்கே உண்டு. இவரே இந்திரர்—மருத்துவர்—வாய்மையான வைதிகர்—வைத்தியர்—மருநில வேந்தர்—வேளாளர்—தமது உடலும் வேளராக அமையப் பெற்றவர் என்க. இந்தக் குளிகையாற்றான் கேள்வன குளிகை, நடைகுளிகை, தூம குளிகை, பரிசவேதை குளிகை, போககுளிகை, முதலிய குளிகை வகைகள் ஆக்கமுறம் என்ப. இவை பெல்லாம் அநுபவ முடையார்க்கேயன்றி எணையோர்க்கு நன்று புலப்படமாட்டா. இந்த

“விந்துஜயம்” என்பதைப்பற்றி மிகப் பழைய காலத்தில் மேனாட்டில் வதிந்த ஞானிகள் சிலர், சம்ஸ்கிருதபாஷைக்கு இனமானதெனப் போற்றப்படும் லத்தின் பாஷையில், மிக நன்றாய் விளக்கியுள்ளார்கள். இவற்றிற்கு உண்மைப் பொருள் கண்டார் இல்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும். பொருள் கண்டு விட்டேம் என வேறு பாஷையில் மொழிப்பெயர்த்தோர் சிலர் (வெள்ளிக் கிழமை = சில்வர் டே என்பதுபோல) ஆபாசமான பொருளையே கண்டு இவ் ஆரிய பெரிய நூல்களைப் புறக்கணித்தனர். அசிரௌத பாசபதம் மோஹ ஞர்த்தம் எனவும் வேதபாஹ்யம் எனவும் கூறி அதனைப் புறக்கணித்த பாடிய கர்த்தாக்கள் மதிப்பொலிவு போன்ற தே இவர் மதிப்பொலிவும் ஆம் என அறிதற்பாற்று. தாம் அறிய முடியாதனவற்றைப் பொய் எனவும் அசுப்பியம் எனவும் புறக்கணித்து விடுவதே அகிலமாக்கள் இயல் என்க. மேலே கூறியவாறு இயற்கை முறையான “விந்துஜயம்” அமையப் பெற்றவரே அமிழ்தம் ஊறும் விதேகமுடைய தமிழர் என அறிதற்பாற்று. இத்தகைய தமிழரே மெய்யடியாரே ஞானப்பால் உண்பவர்—பாலராவாயர்—ஞானசம்பந்தம் பெற்றவர் — திருஞானசம்பந்தர் என அறிக. ஞானசம்பந்தப் பெருமான் தம்மைத் “தமிழ்ஞான சம்பந்தன்” என்று தேவாரப் பதிகங்களில் விஞ்ஞாபனம் செய்தருளியதும் இவ் ஆரிய பெரிய வேத உண்மையையே கருதியதாகும் என்பது வெள்ளிடை மலையாம். இத்தகைய தமிழரே பால்—பதினாறு ஆண்டுப் பால்—இளமை திகழப் பெற்றவர்—“மணம்கமழ் தெய்வத்து இளநலம்” திகழப் பெற்றவர். “பால் நல்வா யோருபாலன்” என ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அருளிய தும் அறிக. “பாலனுமாவன் பரநந்தி ஆணையே” (திருமந்திரம்) என்றனர் எம் அண்ணல் திருமூலர். “நல்வாய்” என்பது ஈண்டுத் திருநாப் பெற்றினை உணர்த்தி நின்றது. மெய்யடியா ரெல்லாம் பாலராவாயரே— திரு

நாப்பேறு பெற்றவரே — அமிழ்தம் உண்டவரே. வாய்மையான தமிழரே என்க. இதுகாறும் கூறியவைகளால் “தமிழர்” என்னும் சொல்லின் உண்மைப் பொருள் ஒருவாறு உணர்த்தப்பட்டது.

சைவர்:— சிவசம்பந்தம் பெற்றவர்; சித்தசைவு சத்தசைவுகள் சமமுறப் பெற்றவர்; (ச+அ+இ=சை) உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுதலாகிய இருவினை ஒப்பும் மலபரி பாகமும் வாய்க்கப் பெற்றவர்; “சை” என மலரப் பெற்றமையால் — விமலமாகி “மா” எனப் பூத்தமையால் சிவமணம் கமழ்ப்பெற்றவர்; “மணம் கமழ் தெய்வத்து இளநலம்” திகழப் பெற்றவர்; செய்வன செய்யும் ஆற்றல் அமையப் பெற்றவர்; என்க. “சை” ஒத்து இருந்தால் செய்வன செய்” என்றாள் நமது கிழவி. சகல சாதியாளர்க்கும் சமயத்தவர்க்கும் உரிய உண்மைச் சைவப் பெற்றி இதுவே என அறிக. விரிப்பிற் பெருகும். கூறியன கொண்டு உண்மை கண்டு கொள்ளப்படுக.

சைவன் என்பது சிவநாமங்களுள் [ஒன்றாதல் “தாட்செய்யதாமரைத்தாட்சைவனுக்கு... ஆட்செய்.....” (குலாபத்து செ. 9.)

என்னும் திருவாசக சுருதியால் அறியப்படும்.

அடியவர்:— திருவடியைக் கண்டவர்—பற்றினவர்; திருவடியில் ஏறினவர்; திருவடியையே யன்றி மற்றொன்றும் காணாதவர்.

திருமந்திரம்.

அடியா ரரணடி யான்ந்தங் கண்டோ ரடியா ரானவ ரத்தரு ளற்றோ ரடியார் பவரே யடியவ ராமா லடியார்பொன் னம்பலத் தாடல்கண் [டரரே. (ஷ. 9-ம் தந்.-பொற்பதிக்கூத்து. செ. 2.)

அப்பர் தேவாரம்

“திருவடியைக் கண்டகண் கொண்டு [மற்றினிக் காண்பதென்னே” (ஷகோயிற்றிருவிருத்தம் செ. 2.)

அடிகள் என்பது சிவநாமங்களுள் [ஒன்றாதல் “அடிகள் இவ்வழிப்போந்த அதிசயம் அறியேனே” எனவும்

“அடிகேள் பிழைப்பனுகிலும் உன் திரு [வடிப் பிழையேன்”

எனவும் வரும் சுந்தரர்தேவாரச் செய்யுட் பாகத்தால் அறியப்படும்.

தொண்டர்:— வாய்மையான பணி செய்து கிடப்பவர்; வாய்மையான தொண்டுக் குரிய நிறை என்னும் ஐ இலங்கும் இடமாகிய— இயக்கம் எனும் ஒலிக்கு இடமாகிய தொண்டரை அடையப் பெற்றவர்; அத்தொண்டையில் ஆக்கமுறும் மந்திர ஒலி ஆவியின் பரிசு உணர்ச்சியால் “கந்து” என்னும் அசுத்தகாம உணர்ச்சி தேய்ந்து — அழிந்து அமலமடையப் பெற்றவர் — கந்தழி சித்திக்கப் பெற்றவர் என்பது. கந்தழி சித்திக்கப் பெற்றோர் சிவம் எனப் போற்றப்படுதற்கு உரியர். கந்தழி சிவம் எனப் பொருள்படும். தொண்டர் என்பது சித்தர் பரிபாஷை.

தேன்னர்:— வியாபகமாகிய மூவுலகிலும் கோலோச்ச வல்லவர். தெற்கு— தக்ஷணம்— வியாபகம் — எனப்படும். வடக்கு உத்தரம்— வியாப்பியம் எனப்படும். உத்தரம் தக்ஷணம் என்பன சித்தர் பரிபாஷை. அமல முத்தர்புகண்டு நித்தியத்துவம் பெற்று எம்பெருமானுக்குப் பிள்ளையான மெய்யடியான் மூவுலகும் கோலோச்சம் ஆற்றல் உடையவன்.

குறள்

மடியிலா மன்னவ நெய்து மடியளந்தான் தாஅய தெல்லா மொருங்கு. (ஷ. 61-ம் அதி. மடியின்மை. செ. 10.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர். மன்னவன், நிலை பேறுடைய மெய்யடியான். மன் - நிலைபேறு நித்தியத்துவம். அடி அளந்தான் தாயது - விண்டு வடிவம் என்னும் வியாபகமாகிய பிரபஞ்சம். “தென்னன் பெருந் துறையான் செய்ய திருவடி பாடிப் பாடி...” (திருவாசகம் திருப்பொற் சுண்ணம் செ. 9) என்பதனாலும் “தென்னு தென்னு என்று தெள்ளேணங் கொட்டாமே” (ஹை திருத்தெள்ளேணம் செ. 9) என்பதனாலும் தென்னன் சிவ நாமங்களுள் ஒன்று என்பது வெள்ளிடையாம்.

ஆரியர்; - நிறைவு பெற்றவர் - நிறையுடையவர், பூரணம் உடையவர் - பூரணப்பட்டவர் - பூரணத்தைக் கண்டவர் - பூரண அமலம் பெற்றவர்; அமல ஐகார நிறை உடையவர்.

அந்தணர்: - அந்தத்தை அணவியவர் - அடைந்தவர். அந்தம் = நாத அந்தமாகிய வேத அந்தம். பாசங்கள் பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்று - வேட்கை என்னும் அவா ஒழிந்து ஆரியனாகும் இடம் இதுவே. நாதாந்தப் பொருளாகிய சோதிப் பிழம்பொடு கலந்து ஒன்றாகும் இடம் இதுவே. இதுபற்றியே “பாசமாம் பற்றுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே” (திருவாசகம்) என்றார் மணிவாசகப்பிரபு.

திருமந்திரம்.

“வேதாந்தமாவது வேட்கையொழிந்திடம்”

(ஹை அந்தணரொழுக்கம் செ. 6)

“நாதமுடியிலே நல்லான் இருப்பது”

(ஹை தியானம் செ. 12)

என்பனவற்றுல் வேதாந்த இலக்கணமும் நாதாந்தமுமாகிய அவ்விடத்திற்குள் சோதிப் பிழம்பு வடிவானாகிய இறைவன் வீற்றிருப்பவன் என்பதும் நன்று புலப்படும். அம் + தண்மை + அர் = அழகிய தண்ணளியுடையார் என்னும் பொருளும் மேலே கூறிய உண்மை பொருளுக்கு அங்கமாகிய அமையும். நாத அந்தத்தை அணவி

ஆரியராதலால் பாசங்கள் பற்றுக்கள் அற்று நித்தியத்துவம் திகழும் அமல தநுவைப் பெற்ற அந்தணரே சீவர்கள் மாட்டுக் காருண்ணியம் புரிய வல்லராவர். இது பற்றியே,

குறள்

அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற் றெவ்
[வயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

(ஹை-ம் அதி. நீத்தார் பெருமை செ. 19.)

என ஆருளிச் செய்தார் நமது பொய்யில் புலவர்.

(இ-ள்) எல்லா உயிர்களிடத்தும் நிறை முறையோடு வழங்கப்படும் தண்ணளியையே தமக்கு அணிகலனாகப் பூண்டு ஒழுக்குதலால், அந்தணர் எனப்படுவோர் நித்தியத்துவம் பெற்ற சீவன் முத்தரேபாவர் என்பது. சேம் தண்மை என்பதில் சேம்மை நடுவு நிலைமை என்னும் நிறையை உணர்த்தி நின்றது. அந்தத்தை அணவிய அறவோரே, பாசங்கள் பற்றுக்கள் அற்றவராதலின், ஒருபாற் கோடாது நிறை முறையான தண்ணளியை - கருணைபை சீவர்பால் வழங்குதற்கு உரியவர் என்பது கருத்து. அறம், முதல், இடம், பதி, கடவுள் என்பன ஒன்றே. அறவோர் = சிவமாந்தண்மை எய்திய சீவன் முத்தர் - நித்தியத்துவம் பெற்றவர். இவரே கருணை வழங்குதற்கு உரியர் என்பது வெள்ளிடை.

பார்ப்பார்: - வேத அந்தமாகிய நாத அந்தத்தையே பார்ப்பவர் - நோக்குபவர் அடைந்தவர் “ஆறறி அந்தணர்க்கு அருமறைபல பகர்ந்து” என்னும் கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துச் சொற்றொடருக்கு உரை எழுதிய ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் “அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர். அந்தம் - வேத அந்தமாகிய நாத அந்தம். பார்ப்பார் என்பதன் காரணமும் இஃதாமாறுணர்க” எனக் கூறியதனாலும் பார்ப்பார் என்னும் சொல் வேதாந்தத்தையே பார்ப்பவர் - அணவுபவர் எனப்பொருள்

படுதல் கண்டு கொள்க. “பார்ப்பானே எம் பரம்பரனே” என மணிவாசகர் கூறியதனாலும் (திருவாசகம்)

“பார்ப்பானகத்திலே பாற்பச ஐந்துண்டு” (திருமந்திரம் சூனிய சம்பாஷணை செ. 18) என்பதனாலும் பார்ப்பான் என்பது சிவ நாமமாக வழங்கப்பட்டமை காண்க. “பாற்பச ஐந்து” = அமல பஞ்சபௌதிகங்கள். இம்மந்திரப் பொருள் அமயம் நேரும்போது விரித்து விளக்கப்படும்.

மறையோர் - எழுதாமறையை. - நான் மறையைக் கண்டவர்; நான் மறையை ஒதி உணர்ந்தவர். வேதியர் என்பதும் இப் பொருட்டேயாம். இவ் வேதியரே “ஐயர்” எனப்படுவோர் ஐயர் என்றால் என்னை? அவர் தாம் அசுத்த ஐ (அசுத்த பஞ்சபௌதிகம்) ஆகிய அசுத்த தநுவை ஆவ் அசுத்தம் நீக்கி அமல ஐ ஆகிய அமல பௌதிக தநுவாக மாற்றியவர் - மாற்றிப் பிறந்தவர் - இருபிறப்பாளர் என்க. சிவகுமாரராகிய சாத்தனார் “ஐயனார்” எனப் போற்றப்படுதலின் உண்மையும் இதுவேயாம். அமல முதற்படி கண்டு ஆரோகணம் பெறும் மெய்யடியாரே எம்பெருமானுக்குப் பிள்ளையாகும் நிலைமை உடையவர்.

அப்பர் தேவாரம்

“..... சாத்தனை மகனா வைத்தார் சாமுண்டி
[சாம வேதம்

கூத்தொடும் பயில வைத்தார்.....” (ஹை திருப்பயற்றுர் திருநேரிசை செ. 4) என அப்பர் அருளியதும் அறிக. சாத்தன் என்றால் என்னை? விமலமான - அமலமான தது உடையவன் - வடிவம் உடையவன் என்பதேயாகும். சாத்து = வடிவம்; உடலம். அமல ததுவே அருவாகிக் கரைந்து மறைதற்கு உரியது.

திருவாசகம்

“..... உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெருந்
[சாத்தோடு
உடன் போவதற்கே ஒருப்படுமின்.....”
(ஹை யாத்திரைப்பத்து செ. 5)

என மணிவாசக வள்ளல் அருளிப்பதும் அறிக. ஆலயங்களில் உள்ள விக்கிரக மூர்த்திகளுக்குச் செய்யப்படும் கற்பனையான சாத்துப்படியும் இவ் அமல வடிவையே குறிப்பதாகும். மறையோன், வேதியன், ஐயன் என்னும் திருநாமங்கள் சிவநாமங்களாக வழங்குகின்றன.

அப்பர் தேவாரம்.

“வெண்டிங்கட் கண்ணி வேதியன் என்
[பரே”

திருவாசகம்.

“மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
.....வேதங்கள்
..... ஐயா வெனவோங்கி யாழ்ந்த
[கன்ற துண்ணியனே,,

(ஹை சிவபுராணம்)

வடக்கத்தையார் :- வடக்கு எனப்படும் நாத அந்தத்தை — விபாப்பியத்தை அணவியவர்— அடைந்தவர். “வனம்புகுந்தானார் வடக்கு என்பதாமே” என்பது திருமந்திரம் (ஞானகுரு தரிசனம் செ. 8) வனம்—ஐயனம் என்னும் கன்னிவனம். நாதாந்த சோதிப் பிழம்பாகிய ஆரியனே “கன்னிவன நாதன்” என்க. உத்தர தேசத்தார்— உத்தர கோசத்தார் என்பனவும் வடக்கத்தையார் என்னும் பொருளானவே யாகும். நாதாந்தத்தை அணவிய அந்தணரே வாய்மையான சத்துவம் உடையவர் — மௌனம் உடையவராவர். நாதங்கள் ஒடுங்கிய இடம் இதுவே. உத்தர கோசமங்கை என்னும் கற்பனையாகிய இடுகுறித் தலத்திலும் ஆராதனை நிகழுங்கால் எவ்வகையான ஓசையும் இன்றி மௌனமே நிகழும் என்பர். இதனால் கற்பனைகள் எல்லாம் உண்மையை உணர்தற்கு உபகாரமாயுள்ளன என்பது வெள்ளிடையாகின்றது.

பிராமணர்:— ப்ரஹ்மத்தின் சொருகத்தை அறிந்தவர்.

“ப்ரஹ்மஜ்ஞானந்துப்ரஹ்மண:”

என்பர். நாதாந்த சோதிப் பிழம்பைக் கண்ட ஆரியரே பிராமணருமாவர்.

லிங்க சொரூபத்தை அறிந்தவன் லிங்கதாரி—லிங்கப் பிராமணன் எனப்படதிலும் இப்பொருட்டேயாகும். மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

மேலே கூறியவாற்றால், தமிழர் தொண்டர் முதலியன குருவருளால் முத்திவாயிலாகிய அமல முதற்படி கண்டு விமல யாக்கை பெற்று ஆரோகணம் பெறும் மெய்யடியார்க்கே உரிய திருநாமங்கள் என்பதும், ஆரியர் அந்தணர் முதலியன வேத அந்தமாகிய நாத அந்தத்தை அணவிய சீவன் முத்தர்க்கே—சீவன் முத்திரிகை பூணப்பட்ட மெய்யடியார்க்கே உரிய திருநாமங்கள் என்பதும் நன்று பெறப்படுவனவாகும். இத்திருநாமங்களின் உண்மைப் பொருளும் ஒருவாறு விளக்கப்பட்டன. அருவப்பேரொளிப் பிழம்பு வடிவினனாகிய இறைவன் உலகில் தோன்றி அருள்புரிதற்குரிய வடிவங்கள் — திருமேனிகள் மேலே கூறிய மெய்யடியாராகிய தத்துவப் பெரியார் வடிவங்களே ஆதலால், அவ் இறைவனும்” “ஆரியன்” “அந்தணன்” “தமிழன்” “சைவன்” முதலிய திருநாமங்களால் போற்றப்பட்டனன் என அறிதல் வேண்டும்.

கந்தப்புராணம்

வாலிதாமதிச்சடிமும்பவளமால்வரையே போலுமேனியுமுக்கணுநாற்பெருந்தோ

[ளும்
நீலமாமணிக்கண்டமுங்கொண்டிநின்ற

[னனால்
முலகாரணமில்லதோர்பராபரமுதல்வன்.

(ஹை. சூரணமைச்சியற் படலம்)

இச் செய்யுளில் கூறப்பட்ட கற்பனைகளின் உண்மைகள் அமையப்பெற்றனவே மெய்யடியாராகிய தத்துவப்பெரியார் வடிவமாகும். இக்கற்பனை அடையாளங்கள் (சாங்கோபாங்கப் பிரத்தியங்கங்கள்) எல்லாம் புறத்தே தோன்றும் படிதான் (சாத்துப்படிபோல வாகனங்களில் ஏறி) கடவுள் வெளிப்படு

வார் — சற்குருநாதன் தரிசனம் தருவான் என்பது போலவே கருதுவார் பலர். மெய்யடியார் விமல வடிவமே— சீவன் முத்தர் தம் அமல வடிவமே இக்கற்பனைகளால் குறிக்கப்பட்ட உண்மைகளோடு கூடிய கடவுள் வடிவம் என்பது அமயம் நேரும்போது விளக்கிக் கூறப்படும். இக்கற்பனைகளின் உண்மைகள் அணு அளவும் அமையப் பெறாமையோடு இவற்றின் பொருளையுமே அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாத லௌகிகப் போலிக் குரவர் வடிவங்களாகிய மருளுடம்புகளைச் சிவ வடிவம் எனவும், அவரெல்லாம் “நெற்றிக் கண் காளகண்டம் முதலியவற்றைப் புறத்தே காட்டாமல் எழுந்தருளி வந்தனர்” என்பது போலவும் கூறப்படுதல் உண்டேயெனின், அஃது ஒரு வகை உலகசம்பிரதாயமாகிய போலி வழக்கு என்றே கொள்ளற்பாற்று. எனினும், இவையெல்லாம் மெய்யடியாராகிய சீவன் முத்தர் இயல்பை அறியாதார் கூற்றேயன்றி வேறன்று.

மேல் ஆரியர் தமிழர் முதலிய திருநாமங்கள் உலகச் சாதியாளர்க்கு வழங்கப்படுவதன் காரணம் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும். எத்தனையோ பல சாதிகளாகப் பிரிந்து ஒற்றுமை இன்றி இருக்கும் இந்தியருள்ளே சிலர் தங்களைத் தமிழர் எனவும் தமிழருள்ளும் சைவர் எனவும் கூறுகின்றனர். இத்தமிழர் என்பவரே மற்றொரு சாராரை ஆரியர் எனவும் பார்ப்பனர் எனவும் நெடுங்காலமாகவே வழங்கி வந்தனர். இவ்வழக்கமே இயற்கை ரூபம் பெற்றதெனக் கருதி ஒரு சாரார் தங்களை ஆரியர் என்று மேல்ல கூறிய தமிழர் மூலமாகவே உறுதி செய்து கொண்டு இக்காரணத்தால் தங்களைப் பார்ப்பார் எனவும் ஐயர் — குருக்கள் எனவும் சொல்லிக்கொண்டு இதற்கு மாறாகப் பேசுவரோடு எதிர்த்து வாதாவோ ராயினர். இதனால் பெறப்படுவது யாது? தமிழ் என்னும் பாஷையைப் பேசுவதாலும் சில நடை நொடிகளா

ஆம் மாமிசம் சாப்பிடாமை ஒன்றினாலும் தங்களைச் சைவத் தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் சாதியாளரும் தான், பூணூல் அணிந்து கொண்டும் நாலு வேதங்களை அவற்றின் பொருள் அறியாது ஒதிக்கொண்டும் காலம் கழிக்கும் சாதியாளரும் தான் உண்மையை உணர்ந்து உய்தியடையும் பெற்றி உடையாரல்லர் என்பது வெள்ளிடையாம்.

வேதங்கள் அங்கங்கள் ஆகமங்கள் முதலியன எல்லாம் வாய்மையில் தத்துவங்களே யாம். இவற்றை அறியவல்லார் வாய்மையான தமிழரும் ஆரியருமாகிய மெய்யடியாரேயாவர். இடுகுறித் தமிழரும் இடுகுறி ஆரியருமாகிய எம் போலியர் இவற்றின் உண்மைகளை அறிவது என்றால் அதுமுடியும் காரியமாகுமா? திருவருட்சகாயத்தாலன்றி வேறு எவ்வாறு அறியமுடியும்? பண்டைக் காலத்து இருடிகளும் முனிவர்களும் மணிவாசகரும் புவரும் அறுபத்து புவரூர் ஏனையோரும் ஆழ்வார் என்னும் திரு நாமத்துக்கு வாய்மையில் இலக்கியமாகிவதிந்தமகான்களும் பட்டினத்தார் பத்திரகிரியார் சேந்தரார் முத்துத்தாண்டவர் என்பவர்களுள் எம்பெருமான் அருளால் வாய்மையான சாதக யோகங்களை அதுட்டித்துத் தமிழர் நிலை எனப்படும் தொண்டர் நிலையை அடைந்து வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒதி உணர்ந்து வேத அந்தம் என்னும் நாத அந்தத்தை அணவி நாதாந்த சோதிப் பிழம்பாகிய ஆரியனைக் கண்டு ஆரியராய்த் தமது தூலத்தைச் சுட்டு எரித்துவிடும் படியும் நிலத்துட் புதைத்து விடும்படியும் பிணமாக்கி இறந்துவிடாது அத்தூலத்தையே அமலமாக்கி அதனை மறைந்து உண்மை முத்தி அடைந்தவரே என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. இத்தகைய தத்துவப் பெரியாரையே தமிழர் எனவும் பின்பு ஆரியர் எனவும் வேதம் முறையிடுகின்றது. முன்பு தமிழராகிய தொண்டராய்

இருந்து பின்பு ஆரியராய்ச் சிவன் முத்தி நிலை பூரணப்பட்டவர் என்பது பொருளாகும்.

உலகம் கால் தலையாய் தலைகாலாய் மாறிக்கிடக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் செடியூனுடல் ஒம்புதற் பொருட்டும் போலிப் புகழ் கருதியும் தம் தம்மதிப் பொலிவுக்கு ஒத்தவைகளை வாய்மை எனவும் ஒவ்வாதவைகளை அஃதாவது தங்கள் மதிப்பொலிவுக்கு எட்டாதவைகளை வாய்மையல்ல எனவும் சொல்லிச் சொல்லி உண்மைக்கு மாறாகப் போராடி மாண்டு போயினர் — மாண்டு போகின்றனர். இவருள்ளே சிலர் தாமே உண்மையைப் பூரணமாக உணர்ந்தவர் எனத் துணிந்து வேதா கம சாரம் என்று மனம் போனவாறு தூல்களையும் எழுதி வைத்துவிட்டுச் சாதலடைந்தனர். இவர் கூற்றையே வேதாகம உண்மை என்று சென்னியிற் கொண்டோர் பலர் இந்து மதம் — சைவ மதம் இன்னது என அறியாது பயனில் பிரசாரணங்கள் புரிந்து பா மரரை எமாற்றிச் செடியூனுடலோம் பிச் சாதலடைந்தனர் — அடைகின்றனர். உண்மைத் தமிழரும் உண்மை ஆரியருமாய் வதிந்து சத்திய நெறியை நிலைநாட்டிய சமய குரவர்களை யே சைவ சமய பரமசாரியர்கள் எனப் போற்றும் இன்னோர் அப்பரமசாரியர்கள் தமது சொல்லாலும் அரும் பெரும் செயலாலும் நிலை நாட்டிய உண்மையையும் அறியாது அவர்கள் உடம்போடு மறைந்து அடைந்த உண்மைச் சைவ முத்தியையும் பொருட்படுத்தாது புறச் சமயிகள் போலவே சேத்துப் போவதுதான் அரிய பேரிய சைவ சமய முத்தி என்று ஓலமிடுவாராயினர். இது விந்தையினும் விந்தையே! இன்னோர் தம்மைச் சைவத் தமிழர் எனக் கூறிக் கொள்வது வியப்பினும் வியப்பே! தற்காலத்தில் தமிழர் என்னும் பெயர் சாதிப் பெயராகவும் சைவர் என்னும் பெயர் சமயப் பெயராகவும் வழங்குகின்றது. தத்துவப்

பெரியராய் உண்மைத் தமிழராய்— ஆரியராய் வதிந்த உத்தமர் ஆரியர் தமிழர் என்னும் திருநாமங்களை லெளகீகப் போலிச் சாதிப் பெயராக யாண்டும் வழங்கினரல்லர். இத்திருநாமங்களால் எம்பெருமானையே போற்றினார் என்பது வெள்ளிடையேயாம். இவ் உண்மையும், “ஆரியம்” என்பது ஒலிகட்கெல்லாம் பிறப்பிடமாகிய வியாப்பியமேயன்றி வியாபகமாகிய ஒலி வரிவடிவப் பாஷைகளுள் ஒன்று அல்ல என்பதும், தமிழ் என்பதே வியாபகமான பாஷைகளுக்கெல்லாம் பொதுப் பெயர் என்பதும் “ஆரியமும் தமிழும்” என்னும் கட்டுரையில் விளக்கமுற உறைக்கப்பட்டன. ஆதலின் அவற்றையே மேலும் விரித்தல் மிகையாகும். ஆங்குக் காண்க. தற்காலத்தவர் போலவே பண்டைக் காலச் சமணப் பெளத்தரும் ஆரியம் தமிழ் என்பவற்றின் உண்மையை அறியாதவரே; ஆரியம் என்பது ஒலிவரிவடிவப் பாஷைகளுள் ஒன்றாகிய சம்ஸ்கிருதம் என்றே துணிந்தவராயினர். இதுபற்றியே நமது ஞான சம்பந்தப் பெருமான் அன்னாரை, “...ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப்பயனறிகிலா அந்தகர்.....” (திருவாலவாய் பண் கொல்லி செ. 4.)

என அருளிச் செய்வாராயினர் என அறிதற்பாற்று. பண்டைக்காலப் போலித் தமிழராகிய பெளத்த சமணர் ஒலிவரிவடிவப் பாஷைகளாகிய தமிழ் சம்ஸ்கிருதம் என்பனவற்றில் மிக்க பாண்டித்திய முடையராய்பலப் பல தூல்களையும் உளுற்றி வைத்தனர் என்பது பிரசித்தியாதலின், அவர் அப்பாஷைகளை அறியாதவர் என ஞான சம்பந்தர் கருதினார் என்பது ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாது. மற்றோ, ஆரியம் என்னும் வியாப்பியமாகிய கௌணநிலையையும் — வியாபகமாகிய தமிழ்நிலையையும்—பதி பசு பாச இயல்புகளையும் அறியும் மெய்யுணர்ச்சி இல்

புத்தக மதிப்புரை

ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்.

சிவகாசி வித்துவான் ஸ்ரீமார், அருணாசலக்கவிராயரால் சில ஆண்டுகளின் முன் செய்யுள் வடிவமாக இயற்றப்பட்ட இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்புப் பிரதி ஒன்று எமது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இப்பதிப்பு, அரியதோர் முகவுரையோடு, மதுரைச் சங்க பண்டிதர் திரு. ம. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் சிலோன் பருத்தித்துறை “கலாநிதி” அச்சுக்கூடவாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீலஸ்ரீ நாவலர் அவர்கள் வரலாறு முழுவதும் படிப்போர் உள்ளத்தில் நன்று பதியும்படி சிறந்த செய்யுட்களால் இந்நூலில் செவ்வனம் கிளக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சரித்திர நூல் படிப்போர் உள்ளத்தில் பாஷாபிமானம் சமயாபிமானம் என்பனவற்றை நன்று கிரைச்செய்வதாகும். சைவமும் தமிழும் தழைத்து ஒங்கவேண்டும் என்னும் அபிமான மேலீட்டினால் “தனக் கென வாழாப்பிறர்க்குரியாள்” ஆய் இடையீட்டின்றி உழைத்த வித்துவப் பெரியாரும் சிவநேசருமாகிய நாவலர் அவர்கள் அருமை பெருமைகள் தமிழலகம் நன்று அறிந்தனவே யாதலால் யாம் அவற்றை எல்லாம் ஈண்டு விரித்தல் மிகையாகும். அக்காலச் சந்தான குரவர்களாகிய திருவாவடுதுறை ஸ்ரீ லஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலிய மடாதிபதிகளும்,

லாத அந்தகர் என்றே கூறியருளிணர் என்பது வெள்ளிடையாம், ஆதலால் குருவருளாலன்றி இவ்வுண்மைகளை அறிதல் முடியாத காரியமே. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் ஆரியர் தமிழர் முதலிய திருநாமங்களின் உண்மையும், அவை உலகச் சாதியாளர்க்கு உபசாரமாய் அமைந்த தன்காரணமும் பிறவும் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

Imprimerie "VITTAGAM" — Pondichéry.

வித்துவான்களும், பிறர் பலரும் நாவலர் அவர்கள்பால் விசேட மதிப்புடையர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது இந்நூலாலும், முகவுரையாலும், ஷை நாவலர் அவர்கள் தேகவியோகம் அடைந்த காலத்துப் பாடப்பட்டனவாய் இந்நூலுக்கு அதுபந்தமாகி மிளிர்நும் இரங்கற்பாக்களாலும் வெள்ளி டையாகின்றது. இந்நூல் ஷை அச்சுக்கூடத்தாரிடம் பெற்றபாலது. பிரதி அனுப்பியோருக்கு எமது வந்தனம் உரியதாகுக.

[ப-ர்]

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

வருட சந்தா

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0

வேளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்

புதுச்சேரி.

சுத்த சாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென்பதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாகியத்தின் பொருளையும், சொரூபானுவத்தின் றன்மையையும், வேதாகமங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபாடின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவஞானதிற்குப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைகளின் றன்மையையும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்நூல் துக்கநிவர்த்தியிலும் பரமானந்தப் பிரபந்தியிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தியாவசியமாய் வேண்டற்பால தாமென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் அனு 0-2-9

தபால் முத்திரை அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

	ரூ.	அ.	பை.
முதுகில் தோல் — கலிக்கோ	4	0	0
முழு கலிக்கோ	3	12	0
முதுகில் கலிக்கோ — மார்பில் தாள்	3	8	0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்) ,

வித்தகம் ஆபீஸ்,

புதுவை.